

Πλατείας συντάγματος, ως τσάι ἐν ἐφεσπερίδι, ως μελωδία *Air d'ae*, ως χωρὸς μετὰ κηδείαν, ως σαποῦνι Ἀτκιν-  
σων, ως ἀφρός, ως ξυνόγαλα, ως τραγωδία τοῦ Δὲ Κά-  
στρου, ως ποίημα τοῦ Συνοδινού, ως ὁ κύριος Κουκκάκης  
τοῦ Κορομηλά, ως διπλωματικὸν σπαθάκι Βλάχου, ως μία  
κνήμη τοῦ Βουρδούση, ως κοιλία τοῦ Φαλσταφ, ως ἀνάμνη-  
σις Μοντίνη, ως φωτογραφία Δὲ Κάστρου, ως ζωγραφία  
Μιστριώτου, ως γυνή, ως ἄνθρωπος, ως ἐρμαφρόδιτος, ως ἀμφι-  
βιον, ως διάλογος, ως χλόη, ως νερό τοῦ Κεφαλαριού, ως  
τενεκές εἰς οὐρανὸν κυνός, ως ἐραστὴς ἐνὸς ἑκατομμυρίου γυ-  
ναικῶν, ως Σουλτάνος φαντασιώδους χαρεμίου, ως σκιά,  
ὡς ὄνειρον, ως φάντασμα, ως σάββανον, ως σβέρκος διὰ  
γριακάδες ὡς λαμπὰς γάμου, ἢ καλλίτερον ὡς φανάρι γάμου.  
— Ἐδῶ σταματοῦμεν ἵνα ἀναπνεύσωμεν καὶ ἀνοίγωμεν ἄλλο  
φρού-φρού.

Ἀφίκετο ὁ . . . . κύριος Ἀλέξανδρος Νέγρης.

Ἱστορικά :

Μεταξὺ Δὲ Κάστρου καὶ τινος ἐξ ἡμῶν :

- Πάλι κίνενα δράμα θὰ κατασκευάζῃς μὲ τὸ νοῦ σου.
- ὦ! ἔχω πολλὰ ἔργατα.
- Γραμμένα ;
- Νὰ 'στὰ πῶ καὶ νὰ τὰ γράψῃς.

— Δὲν ἐπιχειρεῖτε, κύριε κόμη, νὰ γράψῃτε καμμίαν  
τραγωδίαν.

— Ἐχω ἓνα τραγοῦδι καὶ μὲ μουσικὴ τῆς φαντασίας  
μου.

## ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Μεταξὺ ἐξόχου φιλολόγου καὶ τινος θαυμαστοῦ αὐτοῦ:

— Δότε μοι ἐν αὐτόγραφόν σας καὶ θὰ εἶνε δι' ἐμὲ θη-  
σαυρός.

- Μὲ περιπαίζετε.
- Ὅμιλῶ μετὰ πληρεστάτης πεποιθήσεως.
- Ἐὰν ἔχη οὕτω ὑπάρχει τις, ὅστις ἔχει μερικὰ καὶ μά-  
λιστα ἀξίας. Ζητήσατέ του ἐν.
- Γραμμένα ἀπὸ τὸ χέρι σας ;
- Γραμμένα καὶ ὑπογεγραμμένα.
- Ποιήσεις ;
- Ὅχι, συναλλάγματα διαμαρτυρημένα !

Μεταξὺ συζύγων· ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἄπιστος.

— Μὰ τί θὰ εἶπῃς εἰς τὸν Θεὸν ὅταν θὰ παρουσιασθῇς  
ἐνώπιόν του ;

— Θὰ τοῦ εἶπω· «Κύριε, εἰμαι πολὺ εὐτυχὴς διότι ἔλα-  
βες τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίσω».

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ:

Ὁ Πρόεδρος.— Μὰ κορίτσι μου, ὅταν σὰς ἀφῆρσαν τὰ  
χρήματα ἀπὸ τὸ θυλάκιον δὲν ἠσθάνητε τὴν χεῖρα τοῦ  
κλέπτου;

Ἡ κόρη.— Μάλιστα, ἀλλ' ἐνόμισα ὅτι εἶχε ὅλως διόλου  
ἄλλους σκοπούς....

Ὁ καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας κ. Ρουσόπουλος εἰς ἐκ-  
δρομὴν μετὰ τῶν μαθητῶν του ἐν τῇ ἀκροπόλει :

Ἐκεῖνος. Βλέπετε τὸν Παρθενῶνα ;

Οἱ μαθηταί. Τὸν βλέπομεν.

Ἐκεῖνος. Βλέπετε τί ὠραῖος εἶναι !

Οἱ μαθηταί. Τὸν βλέπομεν.

Ὁ καθηγητής. Ἐ, πάμε νὰ δοῦμε τώρα καὶ τὸν Νεὸν  
τῆς Ἀπτερίου Νίκης.

Μεταξὺ δύο ἐχόντων χρῶμα φοιτητοῦ, ὧν ὁ εἰς μελετᾶ :

Ὁ μὴ μελετῶν : Τί διαβάζεις βρέ, δὲν εἶσαι φοιτητής ;

Ἄκρον ἄκρον ταχύτητος κυκλοφορίας εἰδήσεως ἐν Ἀθή-  
ναις :

Νὰ λές τὴν εἰδησιν εἰς τὰς 12 π. μ. καὶ νὰ γνωσθῇ εἰς  
τὰς 11 π. μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Ὁ μικρὸς Χαρίλαος ἐξετάζεται εἰς τὴν ζωολογίαν :

Μετ' ἄλλας ἐρωτήσεις ὁ διδάσκαλος τοῦ λέγει :

— Ὁνόμασέ μας τώρα καὶ μερικὰ τετράποδα ζῶα.

Ὁ Χαρίλαος μετὰ σκέψεως πάντοτε καὶ ἀργὰ ἀργὰ :

— Ὁ σκύλος . . . . ἡ γάτα . . . . τὸ ἀρνί . . . . δύο  
κότταις . . . .

Μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ. Περνοῦν ἀπὸ τὴν Καλιβρόν τὴν  
τὴν ὁποίαν βλέπουσαν κατάξηρον:

— Μπαμπᾶ, τί ἔγινε τὸ ποτάμι ;

— Τὸ πῆρε παιδί μου ἡ πλημμύρα.

## ΕΙΜΑΙ ΠΑΙΔΙ.

Εἶμαι παιδί ἀκόμα

Μοῦ λένε ὅλ' οἱ φίλοι μου, γιατί σὲ μὲτ' ματιά σου

Βύθους ἀλλάζω χρώμα

Καὶ ἄθελα ὅπου σὲ 'δῶ ἀκολουθῶ σιμά σου.

Ἐχουνε δίκην νὰ τὸ 'ποῦν, εἶμαι παιδί, τὸ ξέρω,

Μὰ τί νομίζουνε ; μ' αὐτὸ ὁ κόσμος θὰ χαλάσῃ ;

Κ' ὁ ἔρωτας εἶνε παιδί, κ' ὅταν τὸν 'δοῦμε γέρο

'Αλλοίμονο στὴν πλάσι !

Ἐσὺ παιδί, ἐγὼ παιδί — ὦ! τί καλὸ ζευγάρι !

Ἐλα ν'ἀλλάξωμε τὰ δηρὰ φιλάκια μιλλιούνια . . .

Εἶσαι μικρούλα, ἀγάπη μου, ἄφησε τὸ καμάρι

Κ' ἔλα νὰ μεγαλώσωμε τὰ δυὸ 'στὴν ἴδια κούνια.

Γιάν.